

Shakespeare-i

Komor szívem harsonára vágyik,
Melyet te szítasz édes virágszál.
Hiánya nélkül lelkem is fázik,
Mit ezren, drótkristályként mardossák.
Szemed kékjének óceánt hittem:
Megnyíla hullám; így jöttél elé.
Szavakból ontva dicső rímet,
Intve múzsáknak fenséges fényét.
Ajkam pírjából rózsát fakasztál,
Megannyi kétség szűnve elalél.
Szerelem sínylődésébe rakál,
Ha isteni játszmában elveszél.
Gondolatim repítsd fellegekig:
Vágyak tavaszán megfogantatik.